

Markéta Prášková

Lobouky z Agarveny 4

Princezna a hvězda

Ilustrace Petr Kopl

GRADA®

MAPA ČERNÝCH OSTROVŮ

I A N I L O R

↑ DORM

GOCHAX

▲ ZELEDÁ

TARA

Nečekaná návštěva

30. června 2002

V pátek skončila škola a dneska už jsme s Evkou zase tady, v Křížích. Odmítli jsme letos čekat, až nás sem někdo z mých nebo jejích rodičů milostivě doveze, a rozhodli jsme se jet vlakem. Koneckonců nebyla to naše první cesta. Ta se uskutečnila před třemi lety a díky ní jsme zažili všechno, co souviselo se dvěma kouzelnými klobouky. Mnohokrát nás vzaly do minulosti a dvakrát nás nechaly v Agarveně, zemi čarodějů. Zažili jsme tam tolik dobrodružství, že se ještě pořád divím, jak jsme mohli s Evkou vyváznout se zdravou kůží. Jen se snad cítím starší než na svých sedmnáct, a někdy o dost starší.

To mi ale nebrání v tom, abych se těšil na prázdniny.

„O čem píšeš, Adame?“ zvedla se Evka z trávy a setřásla ze sebe tlapy starého Zora. Zahrada kolem nich byla jiná, než ji znávali. Vypadala elegantně, upravená a přehledná, s trávníkem nakrátko posekaným. Za oběť tomuto ideálu krásy padlo mnoho starých stromů a keřů a také široká džungle maliníků. To všechno bylo pryč. Rostly tady nové stromky a nové keře, nedávno vysazené, vše mladé a zdravé.

Adama přepadala podivný smutek. Už se to nikdy nevrátí. Na starou zahradu s tajemným půvabem a vlastní neuchopitelnou krásou mohli jen vzpomínat.

„Píšu, že mě těší, že jsem tady,“ odpověděl.

„To mě taky. A hlavně mě těší, že jsou všechny opravy dokončené a je tu zase klid. Ne jako předloni. Pamatuješ?“

„Průvody řemeslníků a neustálý kravál mi taky neučarovaly. Dům je ale teď opravdu krásný, to se musí zase nechat.“

Z bílé omítky vystupovaly jako šperky šedé okenní římsy a staré, mistrně zrestaurované reliéfy na okrajích zdí. A jelikož zahrada nyní připomínala spíš park než odpočinkovou zahrádku dvou starých důchodců, kdokoli si mohl klidně splést bílou vilku se skromným zámečkem.

„Taky jsem psal o Agarveně,“ přiznal Adam za chvíli.

Evka zvedla hlavu. „Stýská se ti?“

„Ne... Nevím,“ pokrčil rameny. „Možná někdy, po Marice.“

„Po ostatních ne?“

Adam zaklapl deník. „Má smysl o tom mluvit? Už se tam nevrátíme, tak proč se tím zabývat?“

Evka na to neřekla nic.

„Podívej, jde sem teta Anna,“ kývl Adam k domu.

„Všiml sis těch pohledů mezi ní a Filipem?“

„Jakých pohledů?“

„No vždyť víš.“

„No nevím.“

„Mají se přece rádi!“ Evka neskrývala bezmezný nadšení.

To má z těch knížek, pomyslel si Adam.

„Je to jejich soukromá věc, tak bys je měla přestat sledovat.“

„Myslíš, že o tom babička s dědou vědí?“

„Já jsem jim to neřekl. Nevím, proč by nás to vůbec mělo zajímat.“

„Já myslím, že ne,“ usoudila s jistotou životem protřelé vědmy.

„Bude večere, děti,“ zavolala Anna. V jejím hlase stále přetrvával měkký přízvuk jako důsledek padesáti let strávených v Americe.

„Už jdeme,“ zvedla se Evka.

„Opravdu se tady nebudete zítra bát?“ Babička už počtvrté položila stejnou otázku.

„Ne, nebudeme,“ odpovídal trpělivě Adam. „Nejsme malé děti, babi. Zůstane tu přece Filip,“ mrkl na starého pána, „a on nás před všemi zloději, násilníky a vrahy ochrání.“

Babička si povzdechla. „Měla jsem se u toho kadeřníka př objednat.“

„Ale proč, babi?“ řekla Evka. „Teta Anna jde zítra k doktorovi. Je přece jednodušší, když děda vezme rovnou i tebe a ušetří jednu cestu do města. Neměj o nás strach. Zůstaneme doma nebo na zahradě a nic se nám nestane.“

Když se setmělo, vtrhl Adam do Evčina nově vymalovaného a vybaveného pokoje s kloboukem v ruce.

„Jdeme?“

Evka přikývla a sáhla pro klobouk na dno peřináku.

A kam jinam než za Vilémem Hradeckým, na konec 19. století.

Jejich prapradědeček je uvítal laskavě a vstřícně jako vždycky. Dokonce měli tu čest poznat ve Williho pracovně elegantní mladou dámu, jež se údajně právě do Křížů přistěhovala. Bylo to zvláštní setkání. Tato drobná žena se měla přibližně za tři roky stát Vilémovou manželkou, a tudíž jejich praprababičkou. To ovšem Willi v této době ještě nevěděl a Adam s Evkou nepovažovali za nutné mu to sdělovat.

Jmenovala se Anežka Loukotová a měla krásné oči.

Když se s nimi loučili, pocítil Adam zvláštní radost, že Williho téměř celoživotní samota a smutek končí. Konečně bude moci založit rodinu, kterou tak dlouho postrádal.

Druhý den si Adam přispal. Babička s dědou a Annou byli pryč, takže se rozhodl celý den lenořit.

Vstal, až když uslyšel, jak Evka na zahradě volá na Zora.

Vzal si v kuchyni dvě buchty upečené včera podle Evčina tajného receptu a vyrazil ven.

Právě se chystal obejít dům, když jeho zrak padl na hlavní bránu. Zastavil se a na okamžik si nebyl jistý, jestli se vůbec nachází

v Křížích. Doufal, že ho šálí zrak, ale postavy na cestě za bránou ne a ne zmizet.

„Evko!“ zavolal směrem za dům.

V momentě se přihnal Zoro a za ním Evka.

„No to je dost, že jsi vstal! Víš, kolik je hodin?“ začala s obvyklým kázáním, ale Adam ji přerušil.

„Podívej tamhle k bráně.“

Evka ztuhla, stejně jako před chvílí on.

„Ale to je přece Sylbaran,“ hlesla. „Co tu dělá?“

„Nevím a bojím se ho zeptat.“

„A co je to za holku vedle něj?“

„Nikdy jsem ji neviděl. Jsou už u plotu, pojd', půjdeme za nimi.“

Když je Sylbaran Abix Spuriana, agarvenský čaroděj, poznal, maličko se usmál. Možná i trochu smutně, pomyslel si v tu chvíli Adam.

Evka otevřela oběma návštěvníkům branku a rukou jim naznačila, aby vešli dál.

„Ahoj, Sylbarane,“ řekl Adam a stiskl čaroději pravou ruku. Jsou teď na Zemi, takže se rozhodl pro místní pozdrav, což znamenalo podání pouze jedné ruky.

„Adame, Evi,“ řekl Sylbaran, „konečně jsem vás našel. Informoval jsem kouzelné granány o tom, že chci na Zemi, do Jižních Křížů, ale přesunuly mě až na opačný konec osady.“

„Ale proč...?“ chtěl se Adam zeptat. Zrak mu padl na dívku, kterou Sylbaran podpíral pod paží. Vypadala, jako by bojovala s celou smečkou divokých zvířat a možná ještě se všemi přírodními živly. Na všech viditelných místech měla šrámy a modřiny a přes půl pravé paže, visící jí bezvládně podél těla, se červenala čerstvá popálenina. Navíc napadala na jednu nohu, jak si mohli Adam i Evka v následujících okamžicích všimnout. Ve tváři byla bílá a zdála se velmi vyčerpaná.

„Potřebujeme pomoci,“ řekl Sylbaran.

Novinky z druhého světa

Zraněná dívka se zapotácela.

„Pojďte si sednout,“ napadlo Evku, a aniž si všimla jejího zranění, chytla děvče za druhou paži, aby ji podepřela. Dívka sykla bolestí a ruku stáhla.

„Promiň,“ špitla Evka a raději zanechala všech dalších pokusů být jakkoli užitečná.

Slunce už nepříjemně páliło, proto se rozhodli usadit v domě.

Dívka napadala na levou nohu, takže ji Sylbaran do domu spíš nesl než vedl.

Pomohl jí posadit se na pohovku, zatímco sám zůstal stát.

„Dovolte, abych vám to všechno vysvětlil,“ začal a jeho čelo překřížila armáda hlubokých vrásek, které tam při jejich posledním shledání ještě nebyly. Vážnost, vůle a síla této tváře se ještě prohloubily. Bez obtíží by vzbudil respekt a poslušnost, ať by mluvil s kýmkoli. „Od chvíle, kdy jste odcestovali, se v naší zemi přihodilo mnoho věcí. Mnoho závažných věcí.“

„Ale válku jste zažehnali, ne?“ vyhrkla Evka a nejistě ho pozorovala.

Sylbaran pomalu kývl. „Ano, ovšem jen dočasně. Gruzar dostal požadované území, to znamená Dorm a celou podhorskou oblast, a my se rádi nechali ukolébat myšlenkou, že se nám mír přece jenom podaří udržet. Ve skutečnosti byla tato dohoda

pouze počátkem řady událostí, kterým zřejmě již zabránit nešlo. Ianilorané, hlavně na severu, se začali bouřit. Velká část z nich se postavila otevřeně proti králi. Grimoni se pospojovali a přidali se za příslib nového území pod horami na stranu Gruzarců. Na základě této nezáviděníhodné ianilorské situace a náhlého oslabení královny moci se gruzarský král Dravigon rozhodl ukořistit z naší země ještě víc.“

„Co udělal?“ zeptal se Adam. Při zmínce o hrozném gruzarském králi, co při jejich minulém pobytu v Agarveně vznesl právo na přivlastnění Dormu, se otrásl.

„Dlouhou dobu se držel zpátky a vyčkával, ovšem tajně posílal do Ianiloru špehy, a ti mezi našimi lidmi ještě prohloubili averzi vůči Miaginovi. Zkrátka se mu podařilo podstatnou část Ianiloranů, už tak dost nejednotných, zviklat na svou stranu.“

Sylbaran se odmlčel a pokračoval ještě vážnějším hlasem: „A pak přišla věc, co dala všechny předchozí události rychle do pohybu. Zemřel Miagin Abix Markassa, ianilorský král.“

Při těch slovech se dívce nahrnuly slzy do očí. Seděla však dál tiše, jako by ani nedýchala, a smutně na Sylbarana hleděla.

„A protože jeho syn s manželkou už také nežijí, tušili lidé, že Ianilor přišel o pevnou ruku, a klid se do země jen tak nenavrátil. Rádi by si proto zvolili nového krále, ale zatím nemohou. Ještě tu zůstává poslední člen dynastie Markassa.“

Adamovy i Evčiny oči instinktivně sklouzly na dívku.

„Ano. Princezna Deili, jediná Miaginova vnučka, ještě nedospělá, avšak s právoplatným nárokem na trůn.“

„Co se jí stalo?“ pohlížel Adam na podlitiny a šrámy asi osmnáctileté dívky s dlouhými zlatými vlasy.

„Mnoho lidí touží po její smrti. Hlavně tedy Gruzarci. Kdyby se jim podařilo odstranit ji ze hry, mohla by svou dráhu na ianilorském trůnu započít jiná dynastie, ovšem taková, která by byla ochotná podvolovat se neustálým drzým požadavkům Gruzaru. Už několikrát byla přes naše všemožné snahy princezna napadena a teď naposledy unikla smrti jen o vlásek. Ona však musí vládnout! Stojí za ní všichni tarští zarové a budou se snažit udržet království

do doby, než převezme korunu. Pokud zemře, Tara padne a s ní i autonomie celého Ianiloru. Tak je to u nás už zařízené. Nemůžeme dovolit, aby byla na trůn nastrčena Dravigonova loutka.“

„A jak ti v tom máme pomoci my?“ zeptala se Evka, jakmile stačila všechny tyto nové a překvapivé informace vstřebat.

„Využil jsem královského a Neitova granánu a rozhodl se s Deili odcestovat sem. Datum jsem určil přibližně podle toho, co jste nám vyprávěli cestou na Krak. A jsem opravdu velmi rád, že jsem vás zde zastihl.“

„Sylbarane, je nám líto, že je tvá země v ohrožení,“ řekl Adam pomalu, „ale my se s tebou do Agarveny vracet nechceme.“

„Nežádám vás o to. Chtěl bych jen, abyste tu princeznu Deili nechali na krátký čas bydlet. Čeká ji u nás mnoho perných chvil, na jejichž konci možná bude i záhuba, a ona se potřebuje zotavit. Načerpát síly,“ pohlédl na ni ustaraně, „a smířit se v ústraní se smrtí dědečka.“

Dívka neřekla ani slovo.

„Uděláte to pro mě?“ zeptal se Sylbaran.

„Ovšem,“ řekla Evka a usmála se na dívku. „Tys nám přece taky žádnou pomoc neodmítl.“

„Děkuji vám. Své věci a léky má princezna v tomto vaku. Až se bude cítit lépe, ví, jak se vrátit. Já již nyní půjdu,“ pozvedl barevný klobouk.

„Počkej ještě,“ zarazil ho Adam. „Moc jsi nám toho neřekl. Co ostatní? Mají se dobře?“

„Pozvolna spějeme k válce, co nikdy neměla přijít, a o níž staré knihy praví, že bude naší zhoubou. Lidé, které znáš, zatím žijí. To je jediná dobrá zpráva, jakou ti mohu sdělit. To ostatní je už jen smutné a bolestné povídání.“

„Sylbarane,“ zadržela ho Evka. „Vždyť i ty tu můžeš zůstat. Odpočinout si a...“

„Ne, Evičko. Já vím, že mi v Agarveně nic neunikne, že se vrátím zpátky tam, odkud jsem odcestoval, ale nemám tu stání. Všechny moje myšlenky směřují do Agarveny, nemohu tu zůstat.“

Starejte se o naši princeznu dobře. Je pro nás v této těžké době jedinou nadějí.“

„Sylbarane,“ zašeptala dívka.

„Neboj se, holčičko, tady budeš v bezpečí. Tito tvoji noví přátelé ti pomohou. Až se uzdravíš a budeš se cítit silná, vrať se zpátky domů.“

Krátce nato byl Sylbaran pryč.

„Ahoj, já jsem Evka Barborková a tohle je Adam,“ zahájila statečně Evka s novou osobou konverzaci. Dívka na ni netečně hleděla a nejspíš ji neposlouchala.

„Podívám se do té tvé tašky, když dovolíš,“ řekla Evka nakonec. Rozvázala tkanice a nakoukla dovnitř. „Musím se seznámit se všemi tvými léky.“

„Chceš ji léčit sama?“ zamračil se Adam. V duchu už viděl, jak by jim asi Sylbaran poděkoval, kdyby zjistil, že jejich nesmírně důležitou princeznu přiotrávili.

„Jo, chci! V páté třídě jsem chodila na zdravotnický kroužek.“

„Tak to už je skoro jako bys vystudovala medicínu. Je tam aspoň nějaký návod?“

„Buď tak laskav a zachovej klid, já si poradím!“ odsekla. „Mám nějaké zkušenosti. Ošetřovala jsem naši poraněnou kočku.“

„A uzdravila se?“

„Ne, umřela, bohužel,“ přiznala neochotně a skoro omluvně se zadívala na mlčící dívku.

„Tak to jsou výborné zkušenosti!“ přisadil si Adam zdrceně.

„Hele, nebylo to zrovna jednoduché!“ opáčila rozčileně. „Vrazila do ní motorka!“

„Fajn, věřím ti. Mám ti začít říkat paní doktorko?“

Evka neodpověděla.

„A jak vysvětlíme její přítomnost babičce a dědovi?“ šeptl Adam Evce do ucha.

Evka pokrčila rameny, jako že je na řešení tohoto problému ještě čas, ale do jídelny v tom okamžiku vešel Filip.

Čas na vysvětlování právě nadešel.

„Máte tu návštěvu? Ale, holčičko, copak se ti stalo?“ Filipovi se v očích mihly nefalšované obavy.

„To je Deili, moje spolužačka, Filipe. Pozvala jsem ji na prázdniny,“ vysoukala ze sebe Evka přiškrčeně. „Jo a tohle?“ ukázala na poraněný obličej a usilovně přemýšlela. „Spadla z kola.“ Popálenou ruku jí rychle zakryla dekou.

„Tos musela ošklivě spadnout.“

„No, byla to hrozná rána, vid', Deili?“

Deili mlčela. Pravděpodobně ani nevěděla, o čem je řeč.

„Byla,“ kývl i Adam, u něhož se dalo předpokládat, že o tom nic neví.

„Neměl by ji vidět lékař?“

„My se o ni postaráme, Filipe. Chodila jsem na zdravotnický kroužek, víš?“

„A také doma ošetřovala kočku a ta pak umřela,“ doplnil Adam a tvářil se, že Evčin zamračený pohled nevnímá.

„Ale co...“

„Bude to v pohodě, fakt!“ zopakovala Evka tak důrazně, že se chudák starý pán vrátil do dveří.

„Mám slečně vybrat nějaký pokoj?“

„Ne, bude spát u mě! Ale děkuju.“

„Jdu sekat trávu. Najeďte se beze mě.“

„Tak tohle máme z krku,“ oddechla si Evka. „Teď to ještě vysvětlit babičce, dědovi a tetě Anně. Do večera musí Deili zůstat tady v jídelně. Nemůžeme ji vláčet po schodech nahoru a dolů. Poslyš, Deili,“ otočila se na ni a vyhledala její pohled. „Ty víš, na co se který lék dává a jak se užívá?“

„Ne,“ řekla dívka. „Sylbaran je prý popsál,“ promluvila pomalým tichým hlasem a zase se uzavřela do ochranného mlčení.

Evka vytahala všechny sáčky a lahvičky s léky. Opravdu byly popsané. Číst v agarvenských jazycích jim sice umožněno bylo, vyžadovalo to ovšem větší soustředění, než se před jejich zraky cizí písmena přetvořila do jejich.

Pak Evka začala s ošetřováním obličeje. Přinesla z babiččiny almary vatu a nalila na ni tekutinu z kožené lahvičky. Tím dívčinu tvář opatrně potřela.

Na popáleninu měla Evka podle instrukcí přikládat na část dne dlouhé zelené lístky převázané slaboučkým plátnem a část dne je měla nechat navolno, aby se kůže hojila sama. Rozhodla se, že přes den bude mít Deili ruku zavázanou a na noc jí bude zábal sundávat.

Nohu měla dívka staženou pružnou látkou, bylo však nutné ji ráno a večer rozmotat a přímo na nohu namazat hustou hnědou mast.

„To nechám až na večer,“ skončila Evka s ošetrovatelskou praxí.

Dívka nepatrně kývla, což byl pravděpodobně nějaký způsob poděkování, dál však na ně shlížela jaksi z vrchu. Adamovi začínala její zřetelná nafoukanost dost vadit. Mají si snad před ní kleknout na kolena, aby s nimi milostivě promluvila nějaké slovo?

„Nemáš hlad? Donesu ti něco k jídlu,“ vyskočila Evka na nohy a zmizela za kuchyňskými dveřmi.

„Haló, dámo,“ zahulákal Adam, až sebou Deili trhla. Když se setkala s jeho pohledem, zamračila se.

„Nevím, jestli sis toho všimla, ale jsi na Zemi. V Agarveně jsi možná princezna, ale tady teď budeš žít v úplně obyčejné rodině. Doufám, že nečekáš, že tě tu budeme od rána do večera obsluhovat?“

Dívčino zamračení se prohloubilo.

„Jsi poněkud drzý,“ řekla povzneseně.

„To už mi u vás taky bylo řečeno.“

„Já jsem princezna, copak jsi Sylbarana neslyšel?“

„Slyšel, ale protože my tu princezny nemáme, žádných zvláštních poct se ti tady nedostane.“

„Sylbaran o vás mluvil pěkně,“ mluvila pomalu, ale důrazně. „To, že jste však velmi odbojný poddaní bez špetky úcty ke královské rodině, zřejmě zapomněl sdělit.“

Adam myslel, že se přeslechl. „Děláme ti snad něco hrozného? Necháváme tě tady a budeme se starat o to, aby ses uzdravila. To je málo?!“

Dveře z kuchyně se rozlétly a vcupitala Evka. Na tváři úsměv, v rukou hrnec s polévkou.

„Tak pojdte jíst. Adame, pomoz princezně ke stolu.“

Adam vzal neochotně dívku pod zdravou paží a pomalu ji převáděl na druhý konec místnosti. Těžce napadala na pravou nohu, přesto Adam cítil, že se snaží využívat jeho podpory co nejméně. Možná proto, že se na něj zlobila, možná jen nechtěla přijímat pomoc, když jí nebyla poskytována s patřičnou ochotou a ponížeností.

Bude to s ní těžké, pomyslel si v duchu a nahlas si jen povzdechl.

První den s Deili

Během oběda mluvila převážně Evka. Vyprávěla Deili o tom, jak to tu chodí, co dělají přes den, jací jsou babička, děda a teta Anna.

Deili tu a tam přikývla nebo krátce odpověděla na otázku.

Adam mlčel. Vyhlídka na hezké a klidné prázdniny se v jeho představách pomalu rozplývala.

Ta holka mu byla protivná.

Opoledne dorazila z města rodina Hradeckých a celé vysvětlování s Deilinou přítomností začalo nanovo.

„Zapomněla jsem ti říct, že přijede,“ řekla Evka babičce omluvně.

„To se nic neděje, Evičko. Je dobře, že jste si sem vzali kamarádku. Jen je mi líto, že je tak potlučená. Kde se ti to stalo, děvče?“

„Na táboře,“ vymyslela Evka. „Na cyklistickém táboře, že ano?“

Deili nehnula ani brvou.

„Stalo se jí to včera večer, když odjížděla.“

„A to jsi vůbec nebyla doma?“ Babička zpovídala Deili dál, a dál za ni odpovídala Evka.

„Její rodiče jsou v Portugalsku,“ vršila pohotově Evka jednu lež na druhou.

„Dobře, dobře,“ utnul děda až příliš dlouhý rozhovor. „Za pár dní se jí to zahojí. Tys, babičko, nikdy nespadla z kola?“

Babička se s úsměvem zamyslela a odešla s dědečkem zpět k autu, aby vynosili nákupy.

Adam jim běžel pomoci. Po Deilině společnosti neprahl. Tušil, že si jí v následujících dnech užije až dost.

Odpoledne se v přízemí pořád někdo motal, takže se Evka i Adam snažili vyhýbat tématům týkajícím se Agarveny. A to i přes to, že oba dva pláli horlivostí položit Deili nekonečnou řadu otázek. Ona však až do večere musela setrvávat v jídelně, protože naražená noha ji při pohybu velmi bolela.

Po večeri se mládež rozhodla strávit večer ve svých pokojích.

Adam Deili znovu podepřel pod paží a převedl ji ke schodům. Pomalu zdolávali jeden stupínek za druhým, až konečně došlápli na podlahu prvního patra.

Deili se zapotácela, Adam ji však stačil zachytit.

„Dobrý?“ zeptal se.

„Ano,“ kývla trhavě hlavou. Očividně přemáhala bolest.

Dovedl ji do Evčina pokoje a pomohl jí usednout na širokou postel. Evka už měla mezitím vybalený její cestovní vak.

„Ty tvoje šaty jsou nepoužitelné,“ řekla.

„Jsou to nejlepší šaty, co mám.“ Deili se tvářila překvapeně.

„Ale tady v nich chodit nemůžeš,“ přidal se Adam, když viděl jedny z nich rozložené na koberci. Byly stříbrné, dlouhé, příkrášlené lesklými stuhami a kovovými ozdobami. „Vypadala bys jako hastroš. A všichni by si mysleli, že jsi trochu švihlá.“

Deili pomalu vydechla. „Jak prosím?“

„Nedělej si s tím hlavu,“ mávla rukou Evka. „Půjčím ti něco svého. Jsi jen o kousek větší než já.“

„Chtěla bych se vrátit domů,“ posteskla si Deili náhle.

Evka k ní rychle přisedla na postel. „Ale to přece ještě nemůžeš. Jak jsem pochopila, nebyla bys tam v takovémhle stavu moc platná. A hlavně tě pronásledují.“

Dívka sklopila hlavu a zlaté prameny jí zakryly obličej.

„Řekneš nám konečně od začátku, co že se to u vás vlastně děje?“ položila Evka otázku, kterou chtěl Adam položit už před několika okamžiky. Od onoho společného rozhovoru dole ho však Deili přehlížela, a když o něj náhodou zavadila pohledem,

zamračila se. Proto se rozhodl ji nedráždit ani tím, že by jakýmkoli slovním projevem upozorňoval na svou přítomnost.

„Hrozí nám válka mezi dvěma největšími královstvími Předního světa,“ řekla pomalu. „Králové Ianiloru a Gruzaru od dob založení Mírové smlouvy věděli, že se jí musí vyhnout, aby posvátnost a ochrana této smlouvy byla zachována. Nikdy, po celá staletí, od vzniku našeho letopočtu, nevyrazil gruzarský král se zbraní v ruce proti Ianiloru a ianilorský proti Gruzaru. Bylo to zkrátka zakázané! Možná vám o tom Sylbaran vyprávěl. Kdysi někdo předpověděl, že pokud proti sobě zahájí tyto dvě mocnosti válku, tak, jak tomu bylo na počátku Dlouhé války, bude ta válka tak velká a dlouhá, že zničí lidstvo. Velká mírová smlouva vznikla ihned po této předpovědi a obě mocnosti před válkou celá staletí chránila. Lidé na tu smlouvu už zapomněli, ne však králové. Slib, že na svého velkého souseda nezaútočí, přebírají naši i gruzarští králové při každé korunovaci a jsou si jeho závazků vědomi.“

„Tak proč se teď o tu válku snažíte?“ zeptala se Evka.

Deili se na první pohled zdála jako životem nepoznamenaná mladá dívka, o politice však očividně věděla své. Koneckonců byla členkou královské rodiny a dědičkou trůnu.

„Gruzar i Ianilor se dopustily několika chyb, byla to ale i souhra okolností, za něž jsme nemohli. Mezi námi a Gruzarem probíhají mnohaleté spory a pořád se stupňují.“

„Jaké spory?“

„Hlavně o dřevo. Nemůžeme už vyhovovat nadměrným požadavkům Gruzaru a posílat do jejich země tolik stromů. Naše lesy už dávno nejsou tak silné a zdravé, jak bývaly.“

„Prý jsou napadeny nějakým škůdcem a usychají,“ nevydržel Adam nakonec své protestní mlčení a byl i pyšný, že se mohl před Deili blýsknout takovou důležitou poznámkou.

Deili přitakala. „Ano, náš problém s lesy a následná neshoda s Gruzarem jsou prázkladem všeho. Přišly ale i další rozbroje a nesrovnalosti a vzájemná nevraživost obou králů se ještě prohloubila. A protože Gruzar dřevo velice potřebuje, rozhodl se pro velmi odvážný krok – začal krále Miagina, mého dědečka,

nebezpečně vydírat. Gruzarská vojska překročila hraniční řeku Eru, a král Dravigon tak zcela bezostyšně pod hrozbou válečného konfliktu požádal Ianilor o přenechání části severního území.“

Evka se zamyslela. „To jsme tam tenkrát ještě byli. Jak je to dlouho?“

„Asi rok našeho času.“

„Ale říkala jsi, že Gruzar o válku taky nestál.“

Adam znovu mlčel. Nechtěl, aby si Deili myslela, že se o ni a její život nějak přehnaně zajímá.

„Ovšemže nestál,“ řekla Deili. Adamovu přítomnost nebrala na vědomí. „Nikdy ji nechtěl. Spoléhal se na to, že můj dědeček se jí bude bránit za každou cenu. Proto si byl téměř jist, že budou jeho požadavky v zájmu míru vyslyšeny.“

„A král na ty požadavky přistoupil,“ vzdychla Evka. Dozvěděla se tenkrát tu zprávu od Nary.

„Bylo to v zásadě jediné, co mohl dělat. Nikdo nedokázal odhadnout, jaké to bude mít důsledky. Naše země se naprosto roztříštila a mnoho lidí zanevřelo na krále i celou Taru. Gruzarské království rozšířilo území a ještě k sobě přijalo grimony, protože jim důležitým způsobem pomáhají udržet poslušnost mezi ianilorskými lidmi na severu. Tím moc Gruzaru nad námi ještě vzrostla. Ale ani v té době ještě Gruzar válku nechtěl. U nás se už tedy válčilo dost, ale byly to jen lidové bouře, jejichž hlavním důvodem byla nespokojenost s rozhodnutími ianilorského krále. Gruzarci naši situaci pozorovali, do bojů se ale nemíchali. Na to byly vztahy mezi královstvími příliš otřesené a křehké. Tiše chodili okolo a vyčkávali, až se jim naskytne příležitost ukořistit ještě víc. A příležitost se našla. Zemřel Dravigonův dlouholetý nepřítel, ianilorský král. Král, který vždycky, i za cenu obětí, hájil zájmy své země. V tuto chvíli již nešlo rozpoutané bouři zabránit. Gruzar zatoužil získat rozvrácený, nicméně ještě stále velmi bohatý Ianilor celý. Od tohoto přání ho dělily pouze dvě malé překážky. První: zbavit se mě. Druhá: dosadit nového krále, který bude plnit Dravigonovy příkazy.“

„A ty nemůžeš vládnout?“ zeptala se Evka.

„Jsem prý na korunovaci ještě mladá, i když podle Sylbarana a Teodorika Giltimos bych mohla vládu v takové vážné situaci převzít hned. Problém je, že mi lidé nevěří. Můj dědeček byl příliš rázný král a zdaleka ne všichni Ianilorané ho měli rádi.“

„A kdo teď tedy vládne?“

„Zarové. Právě se potýkají se silnou vzpourou ianilorských lidí v Taře a na některých dalších místech Ianiloru a vydávají pokyny královským vojskům. A schovávají a hlídají mě. Tím, že žiju, je zaručeno, že žádný další král nesmí být zvolen.“

„Ale kdo ti tak ublížil? Co se ti stalo?“

„Před útoky zvenčí je můj tarský hrad zatím chráněn dobře. Nepředvídala jsem, že budu v nebezpečí i uvnitř. Stále tam mám za zády stráž.“

„Zradili tě lidé z tvého hradu?“

„Zradilo mě mnoho lidí. I někteří moji nejbližší. Brzy po rozeznění došlo v mojí ložnici k výbuchu. Mohl to způsobit jen čaroděj. Naštěstí jsem už nespala a nacházela jsem se v sousedním pokoji. Stěny popraskaly a zřítily se. Začal se šířit oheň a znemožnil mi útek. Hledala jsem mezi padajícími kameny a trámy cestu ven, ale chytl mě jazyk jednoho z plamenů. Pak si už nepamatuji nic do chvíle, než mě vojáci přinesli do pokojů zarů a Sylbaran Abix Spuriana mě začal ošetřovat. Sbalil mi nejnnutnější věci, vypůjčil si z královské schránky granán a převedl mě sem k vám. A to je všechno. Nechci už o tom víc mluvit.“

Dlouhou dobu bylo ticho. Adam usilovně přemýšlel. Když Agarvenu minule opouštěli, mělo snad být všechno v pořádku...

„Ale co ta hvězda?“ řekl s téměř vítězným tónem v hlase. „Vydobyli jsme přece z té hrozně skály kamennou hvězdu, která měla pomoci najít nového krále. Nedostala se snad k vám do Tary?“

Princezna se zamračila. Z kožené tašky přivázané k pasu vytáhla sedmicípý kámen s blyštivým drahokamem uprostřed.

„Myslíš tohle?“

Adam s Evkou zírali na hvězdu téměř omámeně. Znovu se jim vybavily všechny překážky, které museli při jejím získávání

zdotat, a znovu se tudíž dostavila i ta tíživá směsice pocitů touhy vzepřít se vůli čaroděje a strachu o vlastní život.

Ta hvězda je přímo lákala a nabádala k tomu, aby se jí dotkli. Cítili, že jsou s tím kamenem vnitřně spojeni.

Adam natáhl ruku.

„Ne!“ vykřikla zděšeně Evka a trhla Adamovou rukou zpět. „Nesahej přece na ni!“

„Co?“ Adam nevěděl, o čem Evka mluví.

„Nepamatuješ, co říkali Sylbaran a Nara? A ostatní?“

„Co říkali?“

„Nesmíme na tu hvězdu sahat!“

Adam si najednou vzpomněl. „A důvod?“ zeptal se však pro jistotu.

Evku, značně rozladěnou z toho, že si Adam hraje na hloupého, přešla nálada na další debatu.

„Nevím. Že prý můžeme zemřít. Ale jestli máš dost odvahy, tak do toho.“

Deili pravděpodobně nevěděla, o čem se ti dva baví.

„Ne, díky,“ odsekl Adam. „Stačilo mi to, co jsem zažil, než jsme se dostali z té skály ven.“

„To vy jste ji našli?“ zeptala se Deili a udiveně hleděla z jednoho na druhého.

„Našli není to správné slovo,“ poznamenal Adam.

„Sylbaran ti to neřekl?“

„Nebylo tolik času. Jednou v noci ji přivezl do Tary a dal mi ji do ruky. Asi čekal, že se stane něco zázračného, byl však zklamán. Všeljak jsme ji otáčeli, a i když jsme vložili tento kámen sem doprostřed,“ ukázala Deili na střed hvězdy, „nestalo se nic.“

„Nic?“ ujišťovala se Evka.

„Tváříš se stejně jako Sylbaran. Ne, nestalo se nic. Co by se mělo stát?“

Adam s Evkou mlčeli.

„Sami nevíte. Ani Sylbaran to nevěděl. Řekl mi jen, že bylo těžké ji získat a že má moc stvořit nového krále.“

Adam s Evkou na ni upřeně hleděli.

„Vím, co chcete říct. Zřejmě nejsem ta pravá královna.“

„Ne, to jsme říct nechtěli,“ zdráhala se Evka.

„Ale ano, jistě je to pravda. A proto také tu hvězdu nenávidím. Nosím ji u sebe jen proto, že mě o to Sylbaran výslovně požádal, ale zbavím se jí, jak jen to půjde.“

Bylo to jako rána do břicha. Adam nedokázal nic než na Deili beze slov zírat.

„Cože?“ Než se nadechl, aby požádal o vysvětlení, naznačila mu Evka, aby toto téma raději dál nevířil.

Navenek se jakž takž uklidnil, i když měl na Deili nepředstavitelný vztek.

Snad bude mít možnost někdy v životě zjistit, k čemu ta hvězda je a proč toho pro ni museli tolik vykonat.

1. července 2002

Už je to zase tady. Zase se Agarvena přihlásila, aby nás vytrhla z poklidných prázdnin. Bude nás snad pronásledovat do konce života?

Ve srovnání s Neitem, který se tu objevil předloni, vychází ta rozmazlená nafoukaná holka pořád o kousek líp, ale žádná sláva to není. To se nám Sylbaran tedy pěkně odvděčil za to, co jsme pro Agarvenu minule vykonali.

Ale co jsme vlastně vykonali? Deili myslí, že nic pořádného, že jsme se namáhali úplně zbytečně, a to jen proto, abychom jí do Tary poslali údajně bezcenný kus kamene.

To ale přece není možné. Ta hvězda si toho od nás vyžádala příliš na to, aby byla bezcenná. Kdyby to tak bylo, proč by po ní Neit tolik prahl?

Neit věděl a ví víc než my všichni ostatní. Nicméně nemám zájem se s ním už nikdy setkat. Tyto záležitosti se mě netýkají. Jsou věci Agarveny.

A celá Agarvena ať se jde vycpat.

Adamovy mrzutosti

Adal spal neklidně a vzbudil se se špatnou náladou.

Na chodbě potkal dědu.

„Zrovna jsem tě hledal!“ zahlaholil bělovlasý vitální muž a poplácával ho po rameni.

„Co? Proč?“ začínal Adam tušit něco nekalého. Pokaždé, když se děda takhle usmívá a chová až přehnaně bodře, bude to mít za následek nějakou práci.

„Mám pro tebe nějakou práci,“ řekl tajemně.

Co to zas bude? pomyslel si Adam otráveně. Nejdřív chtěl něco namítat ohledně začátku prázdnin, pak si ale vzpomněl na jejich nenadálou návštěvu a raději se dobrovolně poddal dědově vůli.

Štípání dřeva měl navíc vždycky rád. A v tento den byl rovněž vděčný za to, že může o samotě, jen v přítomnosti sekery a hromady dřeva, strávit ničím nerušené dopoledne.

Evku a Deili viděl až u oběda. Když usedl ke stolu, poznal, že se čekalo jen na něj.

„Ty ses do toho tedy dal,“ kývl uznale dědeček. „Nemyslel jsem, abys našťípál úplně všechno.“

„Všechno jsem nestihl, ale doštípů ti to. Ještě tu přece pár dní zůstanu.“

Děda jen pokrčil rameny.

„Hlavně aby sis nic neudělal,“ zdvihla varovně prst teta Anna.

„A co vy, holky, nenudí vás to už tady doma?“ zeptal se děda Evky a Deili. „Nechcete si jít na odpoledne sednout aspoň ven?“

„Taky jsme si to říkaly,“ odpověděla Evka. „Deili by tam už snad došla.“

Deili přikývla. „Noha už bolí míň než včera. Snad to bude za pár dní dobré.“

„Deili – to je zvláštní jméno,“ poznamenal Filip.

Adam s Evkou se na sebe podívali. Vůbec jim nepřišlo, že má Deili zvláštní jméno. Byla přece z Agarveny, kde bylo zvláštní všechno. Jak to ale vysvětlit ostatním?

„Je to přezdívka,“ řekla pak Evka.

Deili se zatvářila zmateně, zůstala však zticha. Evka už ji zřejmě přesvědčila o nutnosti vystupovat tady inkognito a o Deilině domově vůbec nemluvit.

„Jmenuje se Daniela.“

Deili se zamračila, což zřejmě ostatním uniklo. Adam poznal, jak moc se musí přemáhat, aby to tu vydržela. Ve své zemi je princeznou, a tady nemůže mít ani své vlastní jméno.

Babička s tetou si neodpustily ještě několik dalších dotazů ohledně Deilina života, cesty sem a přátelství s Evkou. Třebaže všechny otázky směřovaly k Deili, nemusela tam ona sama vůbec být. Na všechno odpovídala Evka.

Celý nepříjemný konverzační řetězec přetrhl nakonec děda s Filipem. Pokládali za důležitější poradit se o nákupu nové sekačky.

Po obědě se dospělí ztratili a v jídelně zůstal jen Adam s děvčaty.

„Pomůžu ještě babičce s nádobím,“ zdvihla se Evka. „Adame, doprovod Deili na zahradu a sedněte si někam do stínu. Přijdu za chvíli.“ S tím zmizela za dveřmi kuchyně.

Ještě než stačil Adam cokoli udělat, vztáhla proti němu Deili ruku.

„Nemusíš se obtěžovat, zvládnu to sama! Nestojím o sluhy, co mi nechtějí sloužit.“

Adamovi poklesla čelist. „Já ale nejsem sluha!“ ohradil se bojovně. „Jestli chceš, pomůžu ti jako... Prostě ti pomůžu!“

„Je tady běžné nabízet někomu pomoc a křičet na něj?!“ zeptala se Deili stejně nabroušeně a sama se zvedla.

Adam měl nutkání k ní přiskočit a podepřít ji, ale znovu si připomněl, že se tady o jeho pomoc zřejmě nestojí.

„Poslyš, ty jedna dámo,“ dokráčel až k ní. „Možná se k tobě nechovám kdovíjak bezchybně, ale ani ty nejsi vrchol laskavosti. Na nějaké tvoje výmysly se sluhama tu nejsme zvědaví! Měla by ses přizpůsobit ty nám, ne my všichni tobě. My jsme se v Agarveně taky museli chovat podle vašich pravidel. Takže jestli chceš pomoci, řekni ano a já ti beze všeho pomůžu.“

Deili stála a zpřímá mu hleděla do očí. Neřekla však nic, spíš ještě vysunula odbojně bradu dopředu.

Adam to už pak nevydržel. Otočil se k východu a práskl za sebou dveřmi. Chvilí nato bouchly i dveře ven.

Potřeboval být sám, aby se pokusil narůstající vztek trochu utlumit. Znal svoji prudkou povahu a pyšný na ni nebyl. Snažil se ale své chování změnit a jako vzor mu sloužil Gaskon Abix Giltimos. I on měl prudké reakce, dokázal je však většinou výborně ovládat a Adam ho za to obdivoval.

Možná jsem to trochu přehnal, pomyslel si, a byl aspoň rád, že se mu povedlo utnout ten stupňující se rozhovor dřív, než by vypěnil úplně.

Každopádně po Deilině společnosti nijak neprahl. Vyhýbal se jí a Evce až do večera, a dokonce se mu podařilo najíst se dřív, než se vrátily do domu, aby se s nimi nemusel vidět ani u večeře.

Uklidil se ve svém pokoji a s nedostatkem soustředění zkoušel luštit hlavolamy. Bylo mu líto promrhaného dne. A bylo mu líto, že následující dny budou nejspíš podobné.

Rozhodl se promluvit si s Evkou. Mohli by vzít klobouky a vyrazit třeba za Willim. Bez ohledu na přítomnost nějaké princezny v tomto domě.

„Evko, můžeš na chvíli...?!“

Evka ale v pokoji nebyla. Na její posteli seděla jen Deili a její strohý pohled mu napověděl, že si právě vysloužil další černý puntík. S přísně staženým obočím se ho dost jistě chystala za

nevychovaný vpád patřičně vyplísnit. Stáhl ramena a současně učinil chabý a nepřesvědčivý pokus se usmát.

„Co pohledáváš v mé komnatě?!“ zeptala se povzneseně. „Nepamatuji si, že bys byl ohlášen.“

Adam pocítil směsici pobavení a stále rostoucího rozčilení.

„No já... Bylo odemčeno.“

„To věru není příliš velký důvod. Avšak nezlobím se. S ohledem na tvé mládí, špatné vychování a prostý původ, který tě ospravedlňuje, jsem ochotna to přehlédnout.“

Adam už jen těžko docházel přejít okolnost, že se k němu stále chovala jako ke kusu hadru.

„Nepotřebuji žádné ospravedlnění! Jasně?! Hledám Evku. Snad je to ještě pořád také její komnata!“

„Slova nevolíš moudře,“ odvětila chladně. Povýšenost patří zřejmě k výsadám vládnoucích rodin, pomyslel si Adam trpce, stejně jako vzácné umění cítit se za všech okolností v právu.

„Řekni mi laskavě, kde je moje sestřenice!“

Deili zbledla jako měsíc a úplně přišla o řeč. Byla sotva zvyklá plnit povely cizích lidí.

K jejímu překvapení se Adam hlasitě, srdečně rozesmál.

„Ty... ty se mi směješ?“ zeptala se dotčeně.

„Promiň. Přišlo mi to k smíchu.“

„To je opravdu ohavné!“

Adamovi zase zacukaly koutky.

„Přestaň!“ zaprosila tónem blízkým rozkazu.

Jeho předstíranou veselost vystřídal opět rozčilení. „Řekneš mi, kde je Evka, nebo ji mám hledat po celém domě?“

„Myslím, že říkala, že jde vařit. Pokud jsem to dobře pochopila, nemáte peníze, abyste si na vaření a obsluhování najali sluhy.“

Adam nevěděl, co jí na to má říct. Jejich svět byl tak jiný než její.

Zamračila se, jako by chtěla říct, aby na ni konečně přestal zírat a raději už odešel.

Adam bez jakéhokoliv dalšího slova opustil její „komnatu“ a vrátil se do své ložnice.

„Adame,“ nakoukla k němu Evka. Ještě nebyla úplná tma.
„Prý jsi mě hledal.“

„Hm. O nic nešlo.“

„Já bych s tebou ale chtěla mluvit,“ řekla a zavřela za sebou dveře.
Teď to přijde, pomyslel si Adam. Evčino kázání.

Sedla si na okraj postele a přešla rovnou do útoku: „Co ti na Deili vadí?“

Adam pokrčil rameny. „Její nabubřelé chování na mě ještě nestačilo udělat dojem. Říkala ti něco?“

„Říkala, že se k ní takhle lidé obvykle nechovají. Dokonce prý nezná nikoho, kdo by se s ní podobným způsobem hádal.“

Adam se posadil. „Já jsem se nehádal!“

Evka pokývala hlavou. „Známe své lidi, Adame. Nejsi žádný svatoušek.“

Adam něco potichu zamumlal.

„Je moc hezká. A chytrá, všiml sis?“ začala Evka z jiného soudku.

„Ne.“

„Má přece tak krásné vlasy a taky oči. Ani trochu se ti nelíbí?“

„Hele, o co ti jde?“ zamračil se Adam, stále rozhodnutý nerozumět Evčiny náarážkám. „Děláš nějakou seznamku? Mě tedy vynech. Nehodlám se s tebou pouštět do žádných spekulací.“

„Snažím se jen, abys na ni nebyl tak hrubý, rozumíš?“

„Neřekl bych, že to bereš za správný konec.“

„Tak za jaký konec to mám vzít? To s námi nehodláš mluvit do konce prázdnin?“

„Snad tu tak dlouho nebude,“ namítl.

„Adame! O to tu přece nejde! Je nemocná! Její zranění se sice hojí rychle, ale pár dnů si tu ještě pobude. Je hrozně smutná. Nevím, co ti udělala nebo proč ji nemáš rád, ale mohl by ses snažit trochu přemocť. Tolik by tě neubýlo. No tak, Adame, slyšíš mě vůbec? Říkám ti, že Deili...“

„Jo. Je nemocná. A smutná,“ opakoval Adam, aniž by se snažil předstírat nějakou účast. „Co s tím mám dělat? Koupit lístky do cirkusu?“

„To jsi tak neomalenej opravdu, nebo to jenom děláš?!“ rozčílila se Evka. „Deili má takové problémy, jaké si ty neumíš ani představit, a ty, místo aby ses jí snažil vyhovět, umíš zase jen hýřit svými hloupými vtipy. Kdo je na to pořád zvědavý? Nemáš ani trochu soucitu?“

Adam přemýšlel. Cítil, že chyba je víc na jeho straně než na straně Deili, a nějak se s tím nedokázal vypořádat.

„Dobře. Budu se snažit,“ zavrčel.

Myslel si, že už všechno probrali, a že tedy Evka co nejdřív odejde. Byl podrážděný a chtěl být sám.

Jeho sestřenice však seděla dál a hleděla zamyšleně na tenisový míček u nohy stolu. Adam tušil, že chystá něco nekalého.

Po chvíli se odhodlala podívat Adamovi do očí a započít další debatu.

„Vlastně jsem chtěla ještě něco,“ řekla nejistě, vzhledem k tomu, jak se vyvíjela jejich předešlá výměna názorů.

„To jsem pochopil.“

„Měla jsem takový nápad.“

Adama polilo horko. Evčiny nápady byly obvykle nebezpečné a psychicky náročné.

„Jaký nápad?“

„Říkala jsem si, že bychom se mohli znovu podívat do Agarveny,“ řekla bezelstně.

Adam mlčel, značně šokován jejími slovy, a přemýšlel, kdo z nich dvou se zbláznil.

Když nabyl dojmu, že Evka svoje slova myslela opravdu vážně, odpověděl jasně a stručně: „Zešilela jsi.“

„Deili by možná naši pomoc uvítala,“ řekla se stopou určité rozvahy v hlase.

„Moji tedy určitě ne. Nesnáší mě.“

„Její země je v nebezpečí, Adame.“

„A jak to s námi souvisí?! Jsme snad nějakí supermani? Nevykonalí jsme toho minule v Agarveně dost?!“

„Musíš proti každému mému rozumnému návrhu vylétnout jako splašený kůň?“

„Děláš si srandu? Co na tvých nápadech bylo kdy rozumného? Nikdy nic!“

„Adame, uklidni se přece a poslouchej mě. Nevím přesně jak, ale šestý smysl mi říká, že bychom mohli Deili pomoci.“

„Tvůj šestý smysl? Tak to jsi mě uklidnila.“ Adam se náhle cítil velmi unavený. O čem se to tady vlastně baví? Vrátit se do Agarveny je přece holý nesmysl.

„Vždyť je to hloupost,“ pokusil se namítnout.

Evka se napružila. „Nejspíš jsem ti to už říkala, ale mohl by ses taky někdy řídit instinkty! I když u tebe budou zřejmě v dost zanedbaném stavu. Pokud vůbec existují!“

Řídit se instinkty nepřišlo Adamovi jako dobrý nápad, protože v tom případě by musel Evku vyhodit z okna.

„Už se tam vracet nechci! Nejsem sebevrah!“

„Ale mohli bychom...“

„Ne!“

„Adame...!“

„Říkám ne!“

Evka svěsila ramena. Není zvyklá, abych říkal ne, napadlo ho. Ne že by se to slovo nepokoušel někdy v její přítomnosti použít, obvykle ovšem nebývalo bráno v potaz. A pokud náhodou ano, tak vždycky jen dočasně.

„Dobře, jak myslíš, Adame. Ale abys potom nelitoval.“

„To by mě ani nenapadlo. Až půjdeš, zavři za sebou dveře,“ utnul její návštěvu hrubě.

Evka se zvedla a přešla ke dveřím.

„Nechceš slyšet ani důvody, které mě k tomu nápadu přivedly?“ Adam zavrtěl hlavou.

Evka otevřela dveře a bez pozdravu odešla.

Hvězda v ohrožení

Zdálo se, že bude hezký den, a tak vstal Adam relativně brzy.

V jídelně narazil na Filipa.

„Dobré ráno. Kde jsou holky? Neviděl jsi je?“

Starý pán přikývl. „Jsou na zahradě.“

„A babička s dědou?“

„Taky tam.“

„Díky.“

V rychlosti se najedl a vyběhl ven.

Babička s dědou zastříhovali stromky a kolem nich poskakoval Zoro. O kousek dál podpírala Evka Deili a společně se pomalu procházely.

„Ahoj,“ pozdravil je Adam, a dokonce vykouznil maličký úsměv.

„Ahoj,“ pozdravila Evka.

Deili si ho udiveně prohlížela.

„Co je?“ zarazil se. „Udělal jsem něco špatně? Mám si snad kleknout a políbit ti ruku?“

„Nemusíš se obtěžovat. Pokud jsi přišel, abys mě poprosil za odpuštění, pak je ti odpuštěno.“

„Co?“ zamračil se.

„Zůstaň tady s námi a buď tu vítán,“ řekla princezna tak bezelstně, že neměl ani sílu jí připomenout, kdo je tu doma a kdo tu má být vítán.